

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. A. D., nar. X, bytem X,

právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě ze dne 20. 2. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2025 č.j. CPR-3170-2/ČJ-2025-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPK-91053-75/ČJ-2023-190022 ze dne 17. 11. 2024 byla žalobci uložena povinnost dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*území smluvních států*“) a současně mu byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

z těchto území do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025 č.j. CPR-3170-2/ČJ-2025-930310-V223 zamítnuto a původní rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše uvedených rozhodnutí žalovaného a přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobu odůvodnil tím, že v ČR pobývá od r. 2020, založil zde rodinu, narodily se mu dvě nezletilé dcery, jež jsou do české společnosti plně integrovány. Popsal svoji rodinnou situaci, z níž vyplývá, že jeho manželka živí celou rodinu, ona i dcery jsou držitelkami povolení k trvalému pobytu. Žalobce byl od roku 2017 do r. 2021, kdy byl podmíněně propuštěn, ve výkonu trestu odnětí svobody. Od svého podmíněného propuštění se věnuje výchově dcer a zajištění chodu domácnosti, v důsledku čehož došlo k vzájemnému prohloubení jejich osobních vazeb. Opětovné odloučení od dcer na předem nepředvídatelnou dobu, než se žalobci podaří získat nové pobytové oprávnění, by s ohledem na věk dětí (13 a 11 let) bylo způsobilé mnohem významněji zasáhnout do jejich přirozeného vývoje, výchovy a výživy než odloučení předchozí. Sice by po svém vycestování do země původu mohl podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, avšak nesplňuje podmínku trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jejíž splnění je nezbytným předpokladem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s manželkou (§ 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2a) zákona o pobytu cizinců). Ačkoli jde obecně o skutečnost jdoucí k tíži žalobce, tento má za to, že od ní nelze odhlížet při vymezení a posouzení faktických a právních důsledků jeho vycestování, neboť v jeho případě nelze předvídat zda, případně za jak dlouhou dobu by mu pobytové oprávnění bylo na území ČR uděleno, přičemž by v průběhu této doby byl povinen setrvat v zemi původu v odloučení od nejbližší rodiny. Žalobce usiluje o vyřízení pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny přímo z území ČR, a to prostřednictvím institutu upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Zda lze jeho případ podřadit pod pojem „*odůvodněný případ*“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je aktuálně předmětem soudního přezkumu před Nejvyšším správním soudem (dále jen „*NSS*“) pod sp.zn. 5 Azs 264/2024. Nutnost vycestování z území je přitom z pohledu zákona o pobytu cizinců nevyhnutelným následkem marného uplynutí stanovené doby k vycestování z území a nepřiznání odkladného účinku žalobě, jelikož § 123b odst. 8 zákona o pobytu cizinců s tímto spojuje v případě cizince, jemuž bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území, a který nevycestoval v době k tomu stanovené, povinnost správního orgánu takového cizince zajistit. Žalobci tak bezprostředně hrozí, že bude zajištěn za účelem vycestování, což rovněž zvyšuje intenzitu zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, téhož práva jeho manželky a nejlepšího zájmu nezletilých dcer v případě nepřiznání odkladného účinku této žalobě. Intenzitu zásahu do práva žalobcovy rodiny na respektování soukromého a rodinného života zvyšuje rovněž nepříznivý zdravotní stav jeho manželky. Žalobce je zároveň přesvědčen, že mu hrozí vznik nenahraditelné újmy již v důsledku napadeného rozhodnutí, nikoliv až v souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s rozhodnutím o správním vyhoštění z území.

4. Žalobce se domnívá, že správní orgány v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistily nejlepší zájem jeho nezletilých dcer, neboť si ani na jeho výslovný návrh nevyžádaly stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí, a v té souvislosti neobjasnily veškeré skutečnosti relevantní pro vymezení nejlepšího zájmu dcer žalobce chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 písm. a) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU, a nemohly tak ve svých rozhodnutích definovat ani posoudit proporcionalitu zásahu do něj. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu uložení povinnosti žalobci opustit území do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života, když aplikovaly na jeho případ obecnou, paušální a místy nepřiléhavou argumentaci, a nepřihlédly ke všem relevantním okolnostem při vymezení kolidujících zájmů.
5. Správní orgány dle žalobce dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru o splnění podmínek vymezených v § 123b odst. 2, odst. 3 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
6. Žalobce dále namítal, že nevyhovění jeho žádosti o přerušení řízení o povinnosti opustit území do doby nabytí právní moci rozsudku NSS ve věci vedené pod sp. zn. 5 Azs 264/2024 a rozsudku Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 33 A 28/2024 zatížilo řízení o povinnost opustit území vadou, jež měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Před NSS je se žalobcem vedeno řízení o kasační stížnosti ve věci upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 169d odst. 3 ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (soužití s manželkou, jež je držitelkou povolení k trvalému pobytu). Před Krajským soudem v Plzni je vedeno řízení ve věci stanovení nové doby k vycestování z území podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž předmětem těchto řízení je obdobná právní otázka, tj., zda lze s přihlédnutím k soukromým a rodinným vazbám žalobce na území ČR považovat za přiměřené a spravedlivé opatření nutit žalobce k vycestování z ČR. Pouze paralelně vedená soudní řízení přitom byla způsobilá napravit případnou nepřiměřenost dopadu vycestovávání žalobce z ČR, a to prostřednictvím upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, příp. prostřednictvím stanovení nové doby k vycestování z území. Žalobcovu námitku nepřiměřené přísnosti dopadu nevyhovění návrhu na přerušení řízení žalovaný nevypořádal v dostatečném rozsahu, když odkázal na existenci veřejného zájmu, aniž by přihlédl k okolnostem, jež veřejný zájem oslabují, a veřejný zájem poměřil se zájmem na ochraně a zachování práv a zájmů žalobce a hledal spravedlivou rovnováhu mezi kolidujícími zájmy. Obě paralelně vedená soudní řízení by v případě úspěchu žalobce vedla, byť nikoliv bezprostředně, k získání určitého pobytového titulu, tudíž i zamezení jeho dalšímu neoprávněnému pobytu, odpadnutí důvodu zahájení a dalšího vedení řízení o povinnosti opustit území a odvrácení nenahraditelné újmy hrozící žalobci v důsledku vycestování z ČR. Řízení proto bylo zatíženo vadou, jež měla za následek nezákonnost rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

7. K argumentaci žalovaného, že i v případě neudělení povolení k dlouhodobému pobytu by žalobce mohl získat krátkodobé vízum za účelem návštěvy rodinných příslušníků, žalobce uvedl, že na udělení tohoto typu víza není právní nárok a důvodem jeho neudělení je ochrana veřejného pořádku, vnitřní bezpečnosti nebo veřejného zdraví. S ohledem na to má žalobce za to, že možnost udělení krátkodobého víza je v jeho případě čistě hypotetická a nijak nezlehčuje závažnost zásahu do rodinného práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života v důsledku uložení povinnosti opustit území.
8. Jde-li o protichůdný veřejný zájem na uložení povinnosti opustit území, správní orgány jej dovozovaly převážně z neoprávněného pobytu žalobce na území, nikoliv z jeho předchozí trestné činnosti, a nepřihlédly k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, které veřejný zájem na neprodleném uložení této povinnosti oslabovaly, a to zejm. k aktivnímu přístupu žalobce, jenž se opakovaně dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace na pracoviště správního orgánu I. stupně, k jeho prokázané snaze o vyřízení pobytového oprávnění přímo z území ČR.
9. Žalobce k uloženému zvláštnímu opatření za účelem vycestování z území spočívajícím v povinnosti osobně se hlásit správnímu orgánu I. stupně v jím stanovené době, jež bylo uloženo s ohledem na nebezpečí, že v době stanovené v rozhodnutí nevycestuje, uvedl, že smyslem § 123b odst. 3 ve spojení s § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je předejít vyhýbání se splnění uložené povinnosti a opakovanému nerespektování právních předpisů cizincem, on však v průběhu posledních 3 let soustavně činil vše nezbytné pro to, aby pobytový status na území ČR uvedl do souladu se zákonem bez nutnosti nového vycestování, neboť ze soukromých a rodinných důvodů nemohl vycestovat z území ČR, a nemožnost jeho vycestování potvrdil i správní orgán I. stupně, jenž opakovaně shledal, že jsou na jeho straně dány závažné důvody podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pro které je třeba mu podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovit novou dobu k vycestování z území. Za této situace mu proto není možné následně nevycestování v nové době, případně době stanovené v předchozím rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území klást k tíži, jak žalovaný učinil na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, čímž je zpětně popřena správnost závěrů správního orgánu I. stupně o nutnosti stanovení nové doby k vycestování z území a nemožnost vycestování z území. Žalobce rovněž poskytoval v průběhu správního řízení správním orgánům veškerou nezbytnou součinnost. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území je v žalobcově případě nepřiměřeným zásahem do jeho základního práva a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, neboť má mj. za následek, že v případě nevycestování bude žalobce zajištěn. Správní orgány se však těmito nevratnými závažnými důsledky na vedení soukromého a rodinného života žalobce nezabývaly, čímž rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce proto navrhl, aby byla rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně zrušena a věc jim vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Zrekapituloval dosavadní stav řízení a uvedl, že je přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, jež se shodují s námitkami v odvolacím řízení.
11. Pouze ohledně uložení zvláštního opatření doplnil, že tato povinnost byla stanovena na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

základě předchozího jednání žalobce, jenž zcela jednoznačně nerespektuje žádná rozhodnutí správních orgánů ať již vydaných v řízeních z moci úřední, tak i z řízeních vedených na žádost žalobce a nerespektuje ani rozsudek Krajského soudu v Plzni a rozsudek NSS. Správní orgány řešící pobytovou problematiku cizinců mají nejen povinnost dohlížet na dodržování povinností vyplývajících pro cizince ze zákona o pobytu cizinců a v případě porušování těchto povinností vyvozovat přiměřená opatření k napravení stavu věci, ale také by měly trvat na jejich plnění v případech, kdy cizinci jednoznačně odmítají uloženou povinnost splnit. Žalovaný je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí správního práva, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Jednání před soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Ve věci bylo s ohledem na stanoviska účastníků rozhodnuto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:
16. Žalobci byla rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 15. 8. 2022 č.j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 uložena povinnost opustit území výše uvedených smluvních států. Zároveň byla žalobci stanovena doba k vycestování z uvedených území. Důvodem vydání tohoto rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce pobýval na území neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 11. 2022 č.j. CPR-33836-2/ČJ-2022-930310-V223 bylo žalobcovo odvolání proti uvedenému rozhodnutí zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 17 A 31/2022-52 ze dne 6. 2. 2023 byla žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí, zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla usnesením NSS č.j. 10 Azs 61/2023-54 ze dne 11. 5. 2023 odmítnuta pro nepřijatelnost.
17. Žalobce požádal o novou dobu k vycestování, přičemž žádosti bylo dne 23. 1. 2023 vyhověno, poté podal opakovanou žádost o novou dobu k vycestování, jíž bylo dne 23. 7. 2023 rovněž vyhověno a povinnost opustit výše uvedená území měl žalobce do 21. 11. 2023. Žalobce se dne 22. 11. 2023 dostavil na Krajské ředitelství Policie Karlovarského kraje a uvedl, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k němu není oprávněn. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že v němž žalobce nemá vyznačeno vízum, povolení k pobytu ani jiný úřední záznam opravňující ho k pobytu na území ČR, žalobce nebyl schopen předložit žádné doklady odůvodňující závěr, že je jeho pobyt na území ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a tudíž oprávněný.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Žalobce, jeho manželka a obě dcery při provedených výsleších shodně uvedli, že otec vykonává domácí práce, vypomáhá s péčí o dcery, o něž se však s ohledem na jejich věk již nemusí příliš starat, dcery v roce 2024 navštěvovaly pátou a šestou třídu. Rodinu finančně zabezpečuje manželka žalobce, v rodině mají dobré vztahy.
19. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce ze dne 8. 12. 2023 vyplývá, že jeho vycestování do Vietnamu je možné.
20. Žalovaný vycházel z Informace OAMP Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a práv ze dne 14. 6. 2023.
21. Z rozhodnutí základní školy Potůčky a základní školy Ostrov vyplývá, že obě dcery žalobce byly přijaty k základnímu vzdělání.
22. Usnesením žalovaného ze dne 10. 4. 2024 č.j. KRPK-2318-124/ČJ-2022-190022 bylo řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování zastaveno dle § 101 písm. c) správního řádu.
23. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 6. 2022 č.j. CPR-28038-2/ČJ-2024-930310-V223 zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, jež byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 A 28/2024. Tento rozsudek byl dne 27. 7. 2025 rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 22 Azs 82/2025-35 zrušen pro nepřezkoumatelnost a věc byla soudu vrácena k dalšímu projednání. Věc dosud nebyla rozhodnuta.
24. Usnesením žalovaného ze dne 22. 11. 2023 č.j. KRPK-2318-106/ČJ-2022-190022 bylo řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu ze dne 26. 10. 2023 týkající se pravomocného rozhodnutí žalovaného č.j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 ze dne 15. 8. 2022, zastaveno s ohledem na to, že žalobci byla poskytnuta doba k vycestování ve výši 360 dnů, jeho dcery jsou finančně zaopatřovány převážně matkou, žalovaným pouze částečně výdělkem z nelegálního zaměstnání a nejsou již závislé pouze na žalobci, jehož roli v péči může nahradit jejich matka, jak již činila po dobu, kdy byl žalobce ve výkonu trestu. Správní orgán dospěl k závěru, že v minulosti poskytnutá doba k vycestování je adekvátní. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto žalovaným dne 29. 2. 2024 pod č.j. CPR-3826-2/ČJ-2024-930310-V223 tak, že rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem byla skutečnost, že správní orgán I. stupně nové řízení o žádosti o stanovení nové doby k vycestování zastavil, tedy žádosti nevyhověl, a to při stejných důvodech, jež žalobce uvedl i v předešlých žádostech, jimž bylo vyhověno, přičemž rozhodnutí je odůvodněno skutečnostmi, jež byly správnímu orgánu I. stupně známy již při první žádosti ze dne 23. 1. 2023, a v jejichž důsledku bylo žalobcovým žádostem vyhověno, když dne 23. 1. 2023 byla stanovena nová doba k vycestování na 180 dnů a dne 23. 7. 2023 opětovně na 120 dnů. Bylo konstatováno, že správní orgán I. stupně nemůže na základě stejných podkladů a důvodů nejprve dvěma žádostem vyhovět a následně žádosti nevyhovět, aniž by své závěry řádně odůvodnil novými skutečnostmi, jež nastaly v období předešlé doby k vycestování, a jež odůvodňují závěr o nahraditelné roli žalobce v rodině. V důsledku toho napadené usnesení trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
25. Žalovaný zahájil dne 22. 11. 2023 správní řízení ve věci správního vyhoštění s ohledem na to, že žalobce si opakovaně počíná v rozporu s podmínkami, jež pro cizince stanoví § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ač k tomu není oprávněn. Z vyrozumění Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje č.j. DRPK-91053-61/ČJ-2023-190022 ze dne 1. 10. 2024 vyplývá, že v řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a zahájené řízení o správním vyhoštění je řízením o povinnosti opustit území členských států EU a dalších smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

26. Usnesením Policie ČR Krajského ředitelství Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 10. 4. 2024 č.j. KRPK-2318-124/ČJ-2022-1900022 bylo řízení o další žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování zastaveno dle § 101 písm. c) správního řádu. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie dne 21. 6. 2024 pod č.j. CPR-28038-2/ČJ-2024-930310-V223 bylo odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozhodnutím zdejšího soudu č.j. 33 A 28/2024-42 ze dne 16. 4. 2025 zamítnuta, přičemž rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 22 Azs 82/2025-35 ze dne 27. 8. 2025 byl tento rozsudek zrušen a věc byla soudu vrácena k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
27. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 11. 2024 č.j. KRPK-91053-75/ČJ-2023-190022 byla žalobci uložena povinnost opustit území smluvních států a současně mu byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z těchto území ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobci bylo zároveň uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území smluvních států s tím, že žalobce je povinen se každý sudý týden ve středu v 10.00 hod osobně hlásit Polici ČR, Krajského ředitelství, policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort.
28. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2025 č.j. CPR-3170-2/ČJ-2025-930310-V223 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí, neboť nebyly shledány důvody pro jeho změnu a původní rozhodnutí bylo potvrzeno.
29. Dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“*
30. Dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (1) *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* (2) *„Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o trestním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného a žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházkou na území a existenci jiných, rodinných nebo společenských vazeb na území, to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.“* (3) *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“

31. Dle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
32. Žalobce předně namítal, že správní orgány zatížily řízení o povinnosti opustit území vadou, jež měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé v důsledku toho, že nevyhověly jeho návrhu na přerušení řízení o povinnosti opustit území do doby nabytí právní moci rozsudků v paralelně vedených věcech a to před NSS pod sp. zn. 5 Azs 264/2024 a rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 33 A 28/2024, ačkoli byla ve všech těchto řízeních řešena obdobná právní otázka, tj., zda jsou na straně žalobce a jeho rodinných příslušníků dány natolik závažné rodinné a soukromé důvody, pro něž jej aktuálně nelze nutit k vycestování z území ČR, přičemž pouze paralelně vedená řízení byla způsobilá případnou nepřiměřenost dopadu vycestování žalobce z území ČR řešit, ať už stanovením nové doby k vycestování z území či upuštěním od povinnosti osobního podání žádosti.
33. Možnosti přerušení správního řízení jsou upraveny v ust. § 64 odst. 3 s.ř.s. *„V řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.“* Z tohoto je zřejmé, že důvody pro přerušení řízení jsou koncipovány jako fakultativní a záleží na úvaze správního orgánu, zda k přerušení řízení přistoupí.
34. V posuzované věci správní orgán rozhodoval o uložení povinnosti žalobce opustit území výše uvedených států za situace, kdy paralelně probíhalo řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí zdejšího soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle ust. § 42a zákona o pobytu cizinců, a řízení o žádosti o vydání tohoto povolení bylo zastaveno. Kromě tohoto řízení zároveň probíhalo řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu.
35. Shledal-li by Nejvyšší správní soud v případě řízení o otázce upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt vedeném pod sp.zn. 5 Azs 264/2024, že zde byl důvod pro vyhovění žádosti žalobce o podání uvedené žádosti, pak by se žalobci otevřela možnost získat pobytové oprávnění bez povinnosti opustit území ČR za účelem podání žádosti o ně, což by mělo za následek zpochybnění smyslu řízení o povinnosti opustit řízení i stanovení doby k vycestování. Za těchto podmínek by pak rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území bylo předčasné a v rozporu s principem hospodárnosti i materiální pravdy. Z tohoto důvodu lze mít zato, že přerušení řízení do doby rozhodnutí NSS, jež dosud nebylo učiněno, bylo možno považovat za vhodné a odůvodněné. Zároveň však nelze pominout otázku rozporu takového postupu s veřejným zájmem na zajištění výkonu rozhodnutí o opuštění území v zájmu ochrany migrační politiky státu a v této souvislosti bylo nezbytné poměřit zájem žalobce na přerušení řízení s veřejným zájmem. Žalovaný v té souvislosti uvedl, že přerušení řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem v co možná nejkratší době ukončit protiprávní jednání žalobce a jeho vycestování z důvodu nevlastnění pobytového oprávnění. Pokud žalobce argumentuje závažnými důvody spočívajícími ve dvou podaných žalobách, t.j. ve věci žádosti o upuštění od osobního podání žádosti a ve věci žaloby proti usnesení o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zastavení řízení o žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování, jež dle jeho názoru mohou v případě, že jim bude vyhověno, způsobit oprávněnost jeho pobytu na území ČR, pak žalovaný s tímto nesouhlasí, neboť je názoru, že žalobce nebyl a ani v případě, že by jeho žalobám bylo vyhověno, nebude oprávněn k pobytu na území ČR, neboť by mu ani v jednom případě nevzniklo právo k pobytu na území ČR. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.

36. Z postupu žalobce je zřejmé, že dlouhodobě nerespektuje vykonatelné správní rozhodnutí. Vyhovění odvolání či žalobě žalobce by přitom fakticky znamenalo další prodloužení žalobcova neoprávněného pobytu, což je v rozporu s veřejným zájmem na vymahatelnosti rozhodnutí v situaci, kdy žalobce se již v minulosti dopustil opakovaného porušení svých povinností, přičemž v souvislosti s tím je na místě zdůraznit, že doba k vycestování byla žalobci opakovaně prodloužena, a celkem mu byla poskytnuta lhůta k vycestování v délce 360 dní. Z tohoto důvodu má soud zato, že přerušení řízení by vedlo k neúčelnému prodlužování řízení směřujícího k vynucení povinnosti opustit území členských států EU, které žalobce i po opakovaném stanovení nové lhůty k vycestování do 21. 11. 2023 nerespektoval, a z tohoto důvodu žalovaný nepochybil, pokud žalobcově žádosti nevyhověl.
37. Co se týká druhého paralelně probíhajícího řízení o žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o stanovení nové doby k vycestování vedeného pod sp. zn. 33 A 28/2024, pak toto řízení se týká vykonatelnosti a realizace stanovené povinnosti opustit území, nikoli existence této povinnosti, tudíž toto rozhodnutí má procesní charakter, neboť upravuje pouze časový rámeček vycestování a jeho předmětem není hmotněprávní základ této povinnosti. V důsledku toho pak rozhodnutí o žalobě proti zastavení řízení nemůže s ohledem na svůj charakter změnit důvodnost samotné povinnosti opustit území, neboť by mohlo ovlivnit pouze okamžik vykonatelnosti již uložené povinnosti. V případě tohoto řízení má proto soud zato, že nevyhověním žádosti žalobce o přerušení řízení správní orgán nepochybil. Za situace, kdy žalobci byla opakovaně prodlužována původně stanovená doba k vycestování, nelze v nevyhovění jeho návrhu na přerušení řízení o povinnosti opustit území spatřovat nepřiměřeně přísné opatření, a to i s ohledem na skutková zjištění týkající se rodinné situace žalobce, z nichž nevyplynula nezbytnost jeho osobní přítomnosti v souvislosti se zajištěním péče a výchovy nezletilých dcer, jež se s ohledem na svůj věk již osamostatňují a nejsou na jeho péči zcela závislé.
38. Žalobce dále namítal, že správní orgány v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistily nejlepší zájem jeho nezletilých dcer v důsledku toho, že si nevyžádaly stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí. V důsledku toho dle žalobce neobjasnily veškeré skutečnosti relevantní pro vymezení nejlepšího zájmu jeho nezl. dcer, a ve svých rozhodnutích tak nemohly definovat ani posoudit proporcionalitu zásahu do něj a dostatečně posoudit přiměřenost dopadu uložení povinnosti opustit území žalobci do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života.
39. Z obsahu správního spisu vyplývá, že při posuzování přiměřenosti a nejlepšího zájmu dětí byli vyslechnuti všichni členové domácnosti a byly provedeny pobytové kontroly k ověření uváděných skutečností. S ohledem na to, že nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti, neměl žalovaný žádný důvod vyžadovat stanovisko OSPOD, a právě s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem vydal pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území smluvních států. Zároveň se žalovaný zabýval zákonným vymezením úlohy OSPOD s tím, že posouzení důsledků dočasného odloučení od rodiče, jenž pozbyl pobytové oprávnění a musí vycestovat, není důvodem pro provádění kontroly, šetření či zaujetí stanoviska tímto orgánem. K tomu soud

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dodává, že i OSPOD by pracoval na základě informací získaných pohovorem s dětmi, přičemž nelze předpokládat, že by jím byly zjištěny jiné či nové skutečnosti, než které zazněly v rámci výše uvedeného výsledku.

40. Otázkou zjištění nejlepšího zájmu dětí prostřednictvím vyžádání stanoviska OSPOD se již zabýval NSS v bodě č. 9 rozhodnutí č.j. 10 Azs 61/2023-54 ze dne 11. 5. 2023, jímž odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 17 A 31/2022-52 ze dne 6. 2. 2023, jehož předmětem byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného o uložení povinnosti žalobce opustit území, když uvedl: „*Nepožadoval-li krajský soud, aby si správní orgány opatřily stanovisko OSPOD, postupoval v souladu s judikaturou. Dopadá-li rozhodnutí na nezletilé děti, je vždy nutné, s ohledem na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, učinit při rozhodování předním hlediskem nejlepší zájem dětí. Nejlepší zájem dítěte ovšem nemusí vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem; je jej jen třeba vymezit a s veřejným zájmem poměřit. K tomu správní orgány potřebují dostatek informací o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte. To ale ještě neznamená, že je vždy nezbytné opatřit si stanovisko OSPOD: nic takového z judikatury nevyplývá. Je chybou nevyslechnout nejen děti, ale dokonce ani rodiče (rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2020, čj. 4 Azs 171/2019-25, bod 22; a ze dne 18. 10. 2022, čj. 5 Azs 33/2022-39, bod 35), protože takový výslech je základním nástrojem ke zjištění skutkového stavu (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Azs 314/2020-52, bod 51). Stanovisko OSPOD může být vhodným doplňkem, ale není nezbytné (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2022, čj. 5 Azs 230/2020-43, bod 25). Krajský soud tedy nemohl hrubě pochybit, jestliže skutkový stav zjištěný za pomoci výsledku stěžovatele, jeho manželky a obou dcer považoval za zjištěný dostatečně.*“ Soud neshledává důvod, pro nějž by tento závěr nebylo možno analogicky použít i v projednávané věci ve vztahu k postupu správního orgánu s ohledem na skutečnost, že správní orgán provedl výslech žalobce, jeho manželky – matky dcer – i obou nezletilých dcer. Je třeba zdůraznit, že výsledku obou dcer byla přítomna jejich matka i zmocněný zástupce žalobce, kteří tak měli možnost požádat o položení doplňujících otázek. Této možnosti nevyužili, z čehož lze dovodit, že informace, jež byly získané výsledkem dcer, i oni považovali za dostačující pro skutková zjištění ohledně rodinné situace žalobce a dětí. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
41. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení proporcionality zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života s tím, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu uložení povinnosti opustit území žalobci do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života a téhož práva jeho rodinných příslušníků. Uvedl, že zatímco výkon trestu odnětí svobody, díky němuž v minulosti došlo k zásadnímu zásahu do jeho rodinného života, byl omezen na předem jasně stanovenou dobu. Vycestuje-li však z území ČR, pak nelze předvídat, zda bude jeho rodina v důsledku toho nucena čelit přechodnému, dlouhodobému či trvalému rozdělení a bude-li mít žalobce v průběhu této doby možnost alespoň krátkodobých návštěv v ČR, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl důvody, pro něž je třeba v souvislosti s posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života hodnotit mj. i to, jak složitý bude jeho návrat do ČR, což žalovaný neučinil. Poukázal na to, že žalovaný přenášel odpovědnost za zásah do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života na žalobce, aniž by se vypořádal s jeho argumentací a přezkoumatelným způsobem posoudil proporcionalitu dopadu rozhodnutí do tohoto práva s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, v důsledku čehož byla jeho argumentace příliš paušální, obecná a nedostatečná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

42. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalovaný si obstaral dostatek potřebných důkazů, nezpochybnil intenzitu rodinných vazeb žalobce, ani to, že napadené rozhodnutí představuje zásah do této sféry života, neztotožnil se však tím, že by dosahoval míru uváděnou žalobcem v odvolání a uvedl (na str. 6 a 7 rozhodnutí) zcela konkrétní důvody týkající se zejména nezletilých dětí a péče o ně, jež ho k tomuto závěru vedly, přičemž soud se s nimi ztotožňuje. Již správní orgán I. stupně se v dostačujícím rozsahu a přiléhavě zabýval posouzením proporcionality na straně 11 až 14 svého rozhodnutí, kde se podrobně zabýval žalobcovou individuální situací včetně míry jeho ne/integrace do společnosti na území ČR. S ohledem na tyto skutečnosti nelze považovat argumentaci žalobce o nedostatečném, obecném, paušálním a mechanickém posouzení proporcionality zásahu do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života v souvislosti s nesplněním podmínky trestní zachovalosti za důvodnou. Soud souhlasí i se závěrem žalovaného ohledně toho, že Úmluva o lidských právech a základních lidských svobodách garantuje respektování rodinného a soukromého života, nikoli však právo zvolit si jeho realizování z hlediska geografické lokace. Žalovaný zároveň přiléhavým způsobem reagoval na argumentaci žalobce týkající se nenahraditelné újmy, jež by rozhodnutí mělo na psychiku dětí, k tomu soud odkazuje na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Je v té souvislosti vhodné zopakovat, že žalobce trestnou činnost provozoval v době ihned po narození svých dcer, tedy sám nebral v úvahu své rodinné vazby a tím ohrozil rodinný život, přičemž žalobci byla správními orgány právě s přihlédnutím k jeho rodinným poměrům uložena povinnost opustit území, tedy nebylo přistoupeno k jeho vyhoštění. Existence rodinných vazeb sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti zásahu, neboť by muselo jít o rodinné vazby, jež z objektivních zcela konkrétních důvodů nemohou být vykonávány jiným způsobem než fyzickou přítomností žalobce. To však s ohledem na věk dětí, jejich dobrý zdravotní stav a potřeby, jež nejsou nijak specifické oproti ostatním dětem jejich věku, dále s ohledem na přítomnost matky i další zjištěné skutečnosti, prokázáno nebylo. Žalobci nic nebrání být i nadále v kontaktu s dětmi prostřednictvím dostupných telekomunikačních technologií, zatímco bude mimo ČR činit kroky potřebné k legalizaci svého pobytu, jež je potřebná i s ohledem na to, že pouze v jejím důsledku může být žalobce osobou, jež legální prací zajišťuje i materiální potřeby své rodiny. Právě opakované nevycestování žalobce přispívá k závěru o přiměřenosti zásahu z pohledu ochrany veřejného pořádku a vymahatelnosti právních předpisů. Bylo-li by přistoupeno na argumentaci žalobce s ohledem na existenci jeho nezletilých dětí, pak by rozhodnutí o povinnosti opustit území nemohlo být realizováno minimálně do doby nabytí jejich zletilosti. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
43. Žalobce dále namítal, že správní orgány dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru o splnění podmínek vymezených v § 123b odst. 2, odst. 3 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že všechny výše uvedené vady napadeného rozhodnutí učinily rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.
44. Žalovaný k uložení zvláštního opatření spočívajícího v povinnosti žalobce pravidelně každou středu v sudém týdnu v 10.00 hodin se hlásit Policii ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje přistoupil, když s ohledem na doby, jež byly žalobci v minulosti stanoveny k vycestování, a jež i přes opakované prodlužování uplynuly marně, shledal důvodné nebezpečí, že žalobce v době stanovené v rozhodnutí nevycestuje. Tuto obavu soud shledává s ohledem na pobytovou historii žalobce zcela důvodnou, přičemž uložené zvláštní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

opatření odráží respekt k soukromému a rodinnému životu žalobce, neboť žalovaný v důsledku jeho uložení nepřistoupil k zajištění žalobce, tedy zvolil mírnější a přiměřenější prostředek. Žalovaný se v té souvislosti mj. zabýval mírou a intenzitou dosavadního porušování předpisů žalobcem, závažností jím spáchaného deliktu, zohlednil i věk žalobce, jeho zdravotní stav, ekonomické poměry na území ČR, a zabýval se i dopadem tohoto opatření do žalobcova soukromého a rodinného života. V této souvislosti, při vědomí plnění povinné školní docházky dcerami žalobce, které se již jsou schopny do školy dopravit samostatně, žalovaný stanovil denní dobu, v níž je žalobce povinen se hlásit, a v souvislosti s dojezdovou vzdáleností obce Potůčky, v níž žalobce s rodinou žije, stanovil i četnost povinnosti žalobce se hlásit na každý sudý týden. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by uložení tohoto konkrétního zvláštního opatření, jež dostatečným způsobem zohledňuje konkrétní aspekty života žalobce, mohlo negativně a nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života, když žalobce sám je v domácnosti, přičemž ani on v této souvislosti žádný konkrétní negativní dopad s uložení zvláštního opatření do soukromého a rodinného života netvrdí. Soud proto uložení zvláštního opatření shledal přiměřeným, účelným, neboť nebyly v řízení prokázány žádné zdravotní, sociální ani jiné překážky, které by žalobci v jeho plnění bránily a s ohledem na jejich četnost mu ani nepůsobí nepřiměřenou zátěž. Soud považuje uložení opatření za přiměřené i za situace, kdy z dosavadního chování žalobce nevyplývá, že by se skrýval, měnil bydliště, vyhýbal se doručování, či se jiným způsobem snažil být nedosažitelný, a to právě s ohledem na jeho pobytovou historii. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

45. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a soud je proto jako celek přezkoumal a dospěl k závěru, že spisový materiál obsahuje dostatek důkazů potřebných ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí. Správní orgány své závěry řádně a logicky odůvodnily, když uvedly, z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly, přičemž prioritně při zjišťování skutkového děje vycházely z tvrzení samotného žalobce. Napadené rozhodnutí je prosté žalobcem vytýkaných vad, postup správních orgánů shledal soud zcela v souladu se zákonem. Závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. 1. 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.